

- Szív: maga az ember, értelem, érzélem, akarat. Csalárd szív: a bűnös természet. A bűnesetkor mind a három része Isten ellen fordult: „okossá tesz”, „kíváncsú”, „... ezért szakított”.
- A hívő ember új szívet (új természetet) kapott Istentől, de megvan a régi is. Ennek a „csalárdságát” mindnyájan nap mint nap észrevesszük. Csalárd: nem egyszerűen bűnös, hanem hazug: elhiteti velem, hogy jó úton járok, nem akarja, hogy észrevegyem a bűneimet. „Nem olyan nagy baj, Isten megbocsátja, és legközelebb jobban vigyázok” – megbocsátja, de ehhez bűnnek kell vallani Isten előtt. „Jézus Krisztus a halálával nemcsak bűnbocsánatot adott, de új életet is” – ezt az új életet kell élnem. Vagy: „nem volt egészen tiszta, amit tettél, de ezzel segítettél valakinek” – ha valóban szüksége volt arra a segítségre, Isten megadta volna neki tiszta úton is. Vagy: „hallgattam, mert nem volt alkalmas az idő” – de az Ige azt mondja: „hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben”. Vagy: „én alkalmatlan vagyok rá” – „a mi alkalmasságunk az Istentől van”. Vagy: valóban jó, amit tettem, engedelmes voltam Istennek, de nem adok hálát, hanem „bezsebelem” a dicséretet – legalább titokban. Szeretjük a saját vállunkat veregetni. Gedeon, amikor királlyá akarták tenni, elutasította, de aztán bálványt készíttetett. Jézus, amikor királlyá akarták tenni, elrejtőzött, majd tanította azokat, akik utánamentek. Jól tudta „kezelni” az emberektől jövő dicséretet: „tudta, mi van az emberben”; nem fogadott el dicsőséget tőlük, mert az igazi dicsőség az Ővé volt a világ kezdete előtt is (Jn 17,5); királyságot sem, mert Ő már Király. – „Mennyei Atyád látja, amit titokban teszel, és megfizet neked.”
- Jó volna tisztán hálából, engedelmességből cselekedni; így is gondolkodni, így is érezni. De a „csalárd szív” – az én – javíthatatlan. Én javíthatatlan vagyok. De „nem én élek, hanem Krisztus él bennem” – és amikor vétkezem, „nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn”. Tehát a régi „én” javíthatatlan, de él bennünk az „új ember”. Ennek a harcában élünk. Nem lehet hátradőlni, hogy „én már úgyis a kegyelem alatt vagyok”.
- „Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem...”. Észrevesszük mi is, hogy csalárd a szívünk – de ezt vagy Isten mutatja meg nekünk, vagy nem lesznek helyesek ezek a „felfedezések”. „Lelkiismeretem Isten Igéjének a foglya” – ha nem így van, akkor az is be fog csapni, mert máshonnan tájékozódik, pl. a mai hamis „érzékenyítésekből”. Hamisak, mert bennük az ember akarja eldönteni (és diktálni másoknak), hogy mi a jó és mi a rossz.
- Az Úr vizsgálja a szívet, Ő látja egyedül a gyökeret, hogy mi a baj azzal. Mi csak a gyümölcsöket látjuk – és a gyümölcsről ismerhetjük meg a fát. „Nem jó fa...” – de azt is felismerhetjük, ha a „fajta” jó, és jó gyümölcsnek kellene teremnie rajta; ilyenkor az Úrhoz kell mennünk, hogy vizsgálja meg a szívünket. Nincs-e nagyon nagy mozgástere az énünknek; harcolunk-e ellene. – Az Úr „útjaink és cselekedeteink gyümölcse szerint fizet”, hogy mi is lássuk, hogy igazságosan ítél. De gyógyítani a fát akarja, a gyökerénél.
- Mi ez a gyógyítás? Isten a Krisztushoz való ragaszkodásra, az Ő szeretetére nevel. Hogy bármilyen kísértést azért tudjak visszautasítani, mert az Ővé vagyok és szeretem. Akit szeret az ember, azért erején felül is megtesz dolgokat. Az Isten iránti szeretethez, annak a cselekedeteihez pedig Ő maga adja az erőt. A harchoz is, amit az

én ellen kell folytatnom. Így, ebből az erőből terem a gyümölcs. „Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik... a gyümölcsözéstől meg nem szűnik.” (7–8).

Jer 29,12 (Károli) „Akkor segítségre hívtok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket.”